

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (velkého senátu)

3. února 2015(*)

„Nesplnění povinnosti státem – Článek 49 SFEU – Článek 31 Dohody o EHP – Korporační daň – Zdanění skupin – Daňová úleva pro skupinu – Přenos ztrát vzniklých dceřině společnosti – nerezidentovi – Podmínky – Datum, kdy je určena definitivní povaha ztrát dceřině společnosti – nerezidenta“

Ve věci C-172/13,

jejímž předmětem je žaloba pro nesplnění povinnosti na základě článku 258 SFEU, podaná dne 5. dubna 2013,

Evropská komise, zastoupená W. Roelsem a R. Lyalem, jako zmocněnci,

žalobkyně,

proti

Spojenému království Velké Británie a Severního Irska, zastoupenému V. Kaye a S. Brighthouse, jakož i A. Robinsonem, jako zmocněnci, ve spolupráci s D. Ewartem, QC a S. Ford, barrister,

žalovanému,

podporovanému

Spolkovou republikou Německo, zastoupenou T. Henzem a K. Petersen, jako zmocněnci,

Španělským královstvím, zastoupeným A. Rubio Gonzálem a A. Gavela Llopis, jako zmocněnci,

Nizozemským královstvím, zastoupeným M. K. Bulterman a J. Langerem, jako zmocněnci,

Finskou republikou, zastoupenou S. Hartikainenem, jako zmocněncem,

vedlejšími účastníky řízení,

SOUDNÍ DVŮR (velký senát),

ve složení V. Skouris, předseda, K. Lenaerts (zpravodaj), místopředseda, M. Ilešič, L. Bay Larsen a J.-C. Bonichot, předsedové senátů, A. Rosas, E. Juhász, A. Arabadžev, C. Toader, M. Safjan, D. Šváby, M. Berger a A. Prechal, soudci,

generální advokátka: J. Kokott,

vedoucí soudní kanceláře: L. Hewlett, vrchní rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 15. července 2014,

po vyslechnutí stanoviska generální advokátky na jednání konaném dne 23. října 2014,

vydává tento

Rozsudek

1 Svou žalobou se Evropská komise domáhá toho, aby Soudní dvůr určil, že Spojené království Velké Británie a Severního Irska tím, že pro režim daňové úlevy pro skupinu, pokud jde o ztráty vzniklé společností – nerezidentem (dále jen „daňová úleva pro přeshraniční skupinu“) ukládá takové podmínky, které v praxi téměř neumožňují využití tohoto typu úlevy, a tím, že tuto daňovou úlevu omezuje na období po 1. dubnu 2006, nesplnilo povinnosti, které pro něj vyplývají z článku 49 SFEU a článku 31 Dohody o Evropském hospodářském prostoru ze dne 2. května 1992 (Úř. věst. 1994, L 1, s. 3; Zvl. vyd. 11/52, s. 3, dále jen „Dohoda o EHP“).

Právní rámec ve Spojeném království

2 Ve Spojeném království umožňuje režim daňové úlevy pro skupinu společnosti, které jsou součástí skupiny, provádět mezi sebou konsolidaci zisků a ztrát. Režim zavedený zákonem z roku 1988 o daních z příjmů a korporátních daních (Income and Corporation Tax Act 1988, dále jen „ICTA“) však neumožňoval zohlednit ztrát, které vznikly společností – nerezidentem.

3 V návaznosti na rozsudek Marks & Spencer (C-446/03, EU:C:2005:763) byl ICTA novelizován ustanoveními finančního zákona z roku 2006 (Finance Act 2006), která nabyla účinnosti dne 1. dubna 2006 a jež za určitých podmínek umožňovala daňové úlevy pro přeshraniční skupiny. Uvedená ustanovení byla poté v podstatě v identickém znění převzata do ustanovení zákona z roku 2010 o korporátních daních (Corporation Tax Act 2010, dále jen „CTA 2010“).

4 CTA 2010 upravuje podmínky pro daňovou úlevu u přeshraniční skupiny. Článek 118 CTA 2010 požaduje, aby společnost – nerezident vyžádala možnosti zohlednit ztrát v průběhu zdaňovacího období, během nichž ztráty vznikly a během předchozích zdaňovacích období, zatímco podle čl. 119 odst. 1 až 3 CTA 2010 nesmí existovat žádná možnost zohlednit ztrát během budoucích zdaňovacích období.

5 Na základě čl. 119 odst. 4 CTA 2010 musí být skutečnost, zda ztráty budou moci být zohledněny v průběhu budoucích zdaňovacích období, určena „podle situace, která existuje bezprostředně po uplynutí“ zdaňovacího období, v němž ztráty vznikly.

6 Podle bodu 14 odst. 1 písm. a) a 74 odst. 1 písm. a) přílohy 18 finančního zákona z roku 1998 činí obvyklá lhůta k podání žádosti o daňovou úlevu pro skupinu dva roky a běží od konce zdaňovacího období, v němž ztráty vznikly.

7 Supreme Court of the United Kingdom v bodu 33 svého rozsudku ze dne 22. května 2013 judikoval, že pro účely přiznání daňové úlevy pro přeshraniční skupinu je otázkou, kterou je třeba s ohledem na právní předpisy platné před 1. dubnem 2006, vykládané ve světle unijního práva, zkoumat, to, zda je žalující společnost na základě okolností známých k datu, k němuž podává žádost o daňovou úlevu, schopna prokázat, že během žádného zdaňovacího období, které předchází dni podání žádosti, neexistovaly možnosti zohlednit dotyčných ztrát v členském státě, v němž sídlí převádějící společnost, a že neexistují možnosti takového zohlednění ve zdaňovacím období, během nichž byla žádost podána, nebo během jakýchkoli budoucích zdaňovacích období.

Postup před zahájením soudního řízení a řízení u Soudního dvora

8 Dne 19. července 2007 zaslala Komise Spojenému království výzvu dopisem, v níž poukázala na možnou neslučitelnost finančních pravidel přijatých tímto členským státem v návaznosti na rozsudek Marks & Spencer (EU:C:2005:763) se svobodou usazování, jelikož tato pravidla spočívají podle jejího názoru na obzvlášť restriktivním výkladu kritéria vyerpání možností zohlednění ztrát dceřiné společnosti – nerezidenta ve státě, v němž tato společnost sídlí. Kromě toho byla uvedená pravidla použitelná až od data nabytí účinnosti nových právních předpisů, a sice od 1. dubna 2006.

9 Elektronickou zprávou ze dne 23. října 2007 Spojené království odpovědělo, že jeho právní předpisy upravující daňovou úlevu pro přeshraniční skupinu jsou v souladu se zásadami vyvozenými Soudním dvorem v rozsudku Marks & Spencer (EU:C:2005:763).

10 Dne 23. září 2008 zaslala Komise Spojenému království odvodné stanovisko, v němž svůj postoj zopakovala. Spojené království potvrdilo své stanovisko v dopise ze dne 18. listopadu 2008.

11 Dne 25. listopadu 2010 zaslala Komise v návaznosti na přijetí CTA 2010 Spojenému království doplňující odvodné stanovisko.

12 Vzhledem k tomu, že argumenty Spojeného království předložené v jeho dopise ze dne 24. ledna 2011 v odpověď na toto odvodné stanovisko Komisi nepřesvědčily, podala tato projednávanou žalobu.

13 Rozhodnutím předsedy Soudního dvora ze dne 11. října 2013 bylo povoleno vedlejší účastenství Finské republiky, Nizozemského království, Spolkové republiky Německo a Španělského království na podporu návrhových žádání Spojeného království.

K žalobě

K prvnímu žalobnímu důvodu, vycházejícímu z porušení článku 49 SFEU a článku 31 Dohody o EHP v rozsahu, v němž čl. 119 odst. 4 CTA 2010 mateřské společnosti – rezidentovi téměř nemožňuje využít daňové úlevy pro přeshraniční skupinu

Argumentace účastníků řízení

14 Komise uvádí, že čl. 119 odst. 4 CTA 2010 nesplňuje požadavky, které pro dotýčný členský stát plynou z bodů 55 a 56 rozsudku Marks & Spencer (EU:C:2005:763), jelikož stanoví, že nemožnost budoucího zohlednění ztrát vzniklých dceřiné společnosti usazené v jiném členském státě nebo ve třetím státě, který je smluvní stranou Dohody o EHP, musí být určena „podle situace existující bezprostředně po uplynutí“ zdaňovacího období, ve kterém ztráty vznikly. Podle tvrzení Komise má toto ustanovení za následek, že pro mateřskou společnost – rezidenta je téměř nemožné využít daňovou úlevu pro přeshraniční skupinu.

15 Článek 119 odst. 4 CTA 2010 vede totiž podle názoru Komise k tomu, že daňová úleva pro přeshraniční skupinu může být přiznána jen ve dvou situacích, a sice zaprvé v případě, že právní předpisy státu sídla dceřiné společnosti – nerezidenta nestanoví žádnou možnost přenosu ztrát, a zadruhé v situaci, kdy dojde k likvidaci dceřiné společnosti – nerezidenta před skončením zdaňovacího období, v němž vznikly ztráty. Daňová úleva pro přeshraniční skupinu je tak podle tvrzení Komise vyloučena v běžné obchodní situaci, tedy v případě, kdy je po uplynutí zdaňovacího období, během něhož ztráty vznikly, rozhodnuto o ukončení účinnosti dceřiné společnosti – nerezidenta a její likvidaci. Kromě toho je uvedená daňová úleva podle Komise

omezena na ztráty vzniklé během jednoho zdaňovacího období.

16 Komise tvrdí, že k tomu, aby bylo zaručeno dodržení podmínek uvedených Soudním dvorem v bodě 55 rozsudku Marks & Spencer (EU:C:2005:763), musí být možnost využít daňové úlevy ve státě sídla dceřiné společnosti – nerezidenta zkoumána k datu, k němuž je ve Spojeném království podána žádost o daňovou úlevu pro skupinu, a musí být posouzena na základě konkrétních skutečností daného případu. Podle názoru Komise nepostačuje vycházet z teoretické možnosti následného zohlednění ztrát vzniklých dceřiné společnosti – nerezidentovi plynoucí výlučně ze skutečností, že u uvedené dceřiné společnosti zatím nedošlo k likvidaci.

17 Spojené království namítá, že jak vyplývá z bodu 55 rozsudku Marks & Spencer (EU:C:2005:763), podmínka, že nesmí existovat možnost, aby mohly být ztráty dceřiné společnosti – nerezidenta zohledněny ve státě jejího sídla v budoucích zdaňovacích obdobích, musí být zkoumána na konci zdaňovacího období, v němž ztráty vznikly.

18 Stran údajné kvazi nemožnosti daňové úlevy pro přeshraniční skupinu Spojené království tvrdí, že společnost má zpravidla možnost přenést ztráty do následného zdaňovacího období, když nadále vykonává obchodní činnost. Kromě toho může být podmínka upravená v čl. 119 odst. 4 CTA 2010 podle tvrzení tohoto státu splněna i za dalších okolností, než které byly popsány Komisí. Příslušná ustanovení nezmiňují jako podmínku uplatnění daňové úlevy pro skupinu prohlášení likvidace dceřiné společnosti – nerezidenta před uplynutím zdaňovacího období, v němž ztráty vznikly. Prokázání úmyslu zrušení dceřiné společnosti, které vznikly ztráty, a rychlé zahájení likvidace po uplynutí zdaňovacího období jsou faktory, které je nutné brát v úvahu. Úmysl provést likvidaci je podle tvrzení tohoto státu zohledněn se všemi ostatními relevantními skutečnostmi, které nastaly na konci zdaňovacího období, během něhož ztráty vznikly, za účelem určení toho, zda je splněno kritérium absence možností zohlednění ztrát.

19 Vedlejší účastníci řízení tvrdí, že Spojené království nemá žádnou povinnost upravit možnost zohlednění ztrát vzniklých dceřiným společenstvem – nerezidentem ve všech případech, v nichž tyto ztráty nelze nikde jinde zohlednit. Požadavek faktické likvidace dceřiné společnosti – nerezidenta není podle jejich názoru nepřiměřený.

20 Spolková republika Německo dodává, že judikatura plynoucí z rozsudku Marks & Spencer (EU:C:2005:763) musí být v návaznosti na rozsudek K (C-322/11, EU:C:2013:716) přehodnocena.

Posouzení Soudního dvora

21 CTA 2010 upravuje režim daňové úlevy pro skupinu, na jehož základě lze ztráty vzniklé určitě společnosti započíst proti ziskům ostatních společností ze stejné skupiny. Na rozdíl od ztrát vzniklých společenstvem – rezidentem lze ztráty vzniklé společenstvem nerezidentem zohlednit v rámci daňové úlevy pouze tehdy, pokud splňují podmínky upravené v člancích 118 a 119 CTA 2010.

22 Daňová úleva pro skupinu, která je upravena v CTA 2010, představuje pro dotyčné společnosti daňovou výhodu. Tím, že urychluje odpis ztrát ztrátových společností prostřednictvím jejich bezprostředního započtení na zisky jiných společností skupiny, poskytuje skupině zvýhodnění, pokud jde o hotovostní tok (viz rozsudky Marks & Spencer, EU:C:2005:763, bod 32, jakož i Felixstowe Dock and Railway Company a další, C-80/12, EU:C:2014:200, bod 19).

23 Rozdílné zacházení ohledně přiznání dotčené daňové výhody konstatované v bodě 21 tohoto rozsudku mezi ztrátami vzniklými dceřiným společenstvem – rezidentem a ztrátami vzniklými dceřiným společenstvem – nerezidentem je zjevně narušit výkon svobody usazování

ve smyslu čl. 49 SFEU, která svádí mateřské společnosti skupiny, jelikož ji odrazuje od zakládání dceřiných společností v jiných členských státech (v tomto smyslu viz rozsudky Marks & Spencer, EU:C:2005:763, bod 33; Felixstowe Dock and Railway Company a další, EU:C:2014:200, bod 21, jakož i Nordea Bank Danmark, C-48/13, EU:C:2014:2087, bod 22).

24 Z judikatury Soudního dvora nicméně vyplývá, že takové rozdílné zacházení lze odvodit z těchto společností nahlíženými náležitými důvody obecného zájmu, a sice nezbytností zachovat vyvážené rozdělení daňové pravomoci mezi členskými státy, jakož i nezbytností zabránit rizikům dvojího uplatnění ztrát a daňových úniků (v tomto smyslu viz rozsudky Marks & Spencer, EU:C:2005:763, bod 51; Oy AA, C-231/05, EU:C:2007:439, bod 51, a A, C-123/11, EU:C:2013:84, bod 46).

25 Zbývá ještě posoudit, zda podmínky, jimž ustanovení CTA 2010 podřizují daňovou úlevu pro přeshraniční skupinu, respektují zásadu proporcionality tak, že jsou nejen způsobilá k dosažení cílů uvedených v předchozím bodě, ale zároveň nepřekračují meze toho, co je pro tento účel nezbytné.

26 V tomto ohledu je nutné připomenout, že v bodě 55 rozsudku Marks & Spencer (EU:C:2005:763), který se týkal ICTA, jenž v rámci daňové úlevy pro skupinu vylučoval jakékoli zohlednění ztrát vzniklých dceřiným společným – nerezidentem, Soudní dvůr judikoval, že rozdílné zacházení mezi ztrátami vzniklými dceřinými společnostmi – rezidenty a ztrátami vzniklými dceřinými společnostmi – nerezidentovi překračuje meze toho, co je nezbytné k dosažení sledovaných cílů jednak v situaci, kdy dceřiná společnost – nerezident vyčerpal možnost zohlednění ztrát, které existují ve státě jejího sídla, ve zdaňovacím období, jehož se týká žádost o daňovou úlevu, jakož i v předcházejících zdaňovacích obdobích, a to případně prostřednictvím přenosu těchto ztrát na třetí osobu nebo započtením uvedených ztrát proti ziskům realizovaným touto dceřinou společností v průběhu předcházejících zdaňovacích obdobích, a jednak v situaci, kdy neexistuje možnost, aby mohly být ztráty dceřiných společností – nerezidenta zohledněny v jejím státě sídla v rámci budoucích zdaňovacích období buď jí samotnou, nebo třetími osobami, zejména pak v případě převodu dceřiných společností na tuto osobu (rovněž viz rozsudky Lidl Belgium, C-414/06, EU:C:2008:278, bod 47, a A, EU:C:2013:84, bod 49).

27 Jak vyplývá z bodu 56 rozsudku Marks & Spencer (EU:C:2005:763), je v případě, že v určitém členském státě prokáže mateřská společnost – rezident vzhledem k daňovým orgánům, že dceřiných společností – nerezidentovi vznikla konečná ztráta ve smyslu bodu 55 uvedeného rozsudku, v rozporu s čl. 49 SFEU vyloučit možnost této mateřské společnosti odejít od svého zdanitelného zisku v tomto členském státě ztráty vzniklé její dceřinými společnostmi – nerezidentovi.

28 Je přitom nutné konstatovat, že čl. 118 a 119 odst. 1 až 3 CTA 2010 zohlednění ztrát vzniklých dceřinými společnostmi – nerezidentovi mateřskou společností – rezidentem v situacích uvedených v bodě 55 rozsudku Marks & Spencer (EU:C:2005:763) nepřekročí.

29 Samotná Komise navíc ve své žalobě připouští, že CTA 2010 v zásadě umožňuje zohlednění konečných ztrát vzniklých dceřinými společnostmi – nerezidentovi mateřskou společností – rezidentem ve smyslu bodu 55 rozsudku Marks & Spencer (EU:C:2005:763).

30 Podle názoru Komise je však čl. 119 odst. 4 CTA 2010 v rozporu s čl. 49 SFEU, jelikož v praxi téměř znemožňuje, aby mateřská společnost – rezident využila možnosti daňové úlevy pro přeshraniční skupinu.

31 V této souvislosti je třeba připomenout, že čl. 119 odst. 4 CTA 2010 stanoví datum, k němuž musí být posouzena definitivní povaha ztrát vzniklých dceřinými společnostmi – nerezidentovi ve

smyslu bodu 55 rozsudku Marks & Spencer (EU:C:2005:763). Uvedené ustanovení stanoví, že tato skutečnost musí být posouzena podle „situace, která nastala bezprostředně po uplynutí“ zdaňovacího období, během něhož ztráty vznikly.

32 Podle názoru Komise tento požadavek téměř znemožňuje daňové úlevy pro skupiny v případě ztrát, které vznikly dceřiné společnosti – nerezidentovi, jelikož prakticky umožňuje zohlednění takových ztrát mateřskou společností – rezidentem pouze ve dvou situacích, a sice pokud zaprvé právní předpisy členského státu sídla dotyčné dceřiné společnosti nestanoví žádnou možnost přenosu ztrát a zadruhé u této dceřiné společnosti dojde k likvidaci před uplynutím zdaňovacího období, během něhož ke ztrátě došlo.

33 Je však třeba konstatovat, že Komisí popsaná první situace není relevantní pro posouzení přípustnosti čl. 119 odst. 4 CTA 2010. Z ustálené judikatury totiž vyplývá, že definitivní povaha ztrát vzniklých dceřiné společnosti – nerezidentu ve smyslu bodu 55 rozsudku Marks & Spencer (EU:C:2005:763), nemůže vyplývat ze skutečnosti, že členský stát, v němž sídlí uvedená dceřiná společnost, vylučuje jakoukoli možnost přenosu ztrát (viz rozsudek K, EU:C:2013:716, body 75 až 79 a citovaná judikatura). V takové situaci má členský stát, v němž sídlí mateřská společnost, možnost nepřipustit daňovou úlevu pro přeshraniční skupinu, aniž přitom poruší článek 49 SFEU.

34 U druhé uvedené situace je třeba konstatovat, že Komise neprokázala pravdivost svého tvrzení, podle kterého vyžaduje čl. 119 odst. 4 CTA 2010 likvidaci dceřiné společnosti – nerezidenta před uplynutím zdaňovacího období, během něhož uvedené ztráty vznikly, aby mohla její mateřská společnost – rezident využít daňové úlevy pro přeshraniční skupinu.

35 Článek 119 odst. 4 CTA 2010 totiž stanoví, že definitivní povaha ztrát vzniklých dceřiné společnosti – nerezidentu ve smyslu bodu 55 rozsudku Marks & Spencer (EU:C:2005:763) musí být posouzena podle situace, která existuje „bezprostředně po uplynutí“ zdaňovacího období, v jehož průběhu ke ztrátám došlo. Ze znění uvedeného ustanovení tedy v každém případě vyplývá, že neukládá žádný požadavek týkající se likvidace dotyčné dceřiné společnosti před uplynutím zdaňovacího období, během něhož ztráty vznikly.

36 Na straně druhé je třeba připomenout, že definitivní povahu ztrát vzniklých dceřiné společnosti – nerezidentovi ve smyslu bodu 55 rozsudku Marks & Spencer (EU:C:2005:763) lze konstatovat pouze tehdy, pokud již této společnosti neplynou v členském státě jejího sídla žádné příjmy. Dokud totiž této dceřiné společnosti nadále plynou byť minimální příjmy, existuje stále možnost kompenzovat vzniklé ztráty budoucími zisky, které vzniknou v členském státě sídla této společnosti (viz rozsudek A, EU:C:2013:84, body 53 a 54).

37 Spojené království přitom s odkazem na konkrétní případ mateřské společnosti – rezidenta, která požívala daňové úlevy pro přeshraniční skupinu, potvrdilo, že definitivní povahu ztrát dceřiné společnosti – nerezidenta ve smyslu bodu 55 rozsudku Marks & Spencer (EU:C:2005:763) lze prokázat, když bezprostředně po uplynutí zdaňovacího období, během něhož uvedené ztráty vznikly, ukončila uvedená dceřiná společnost obchodní činnosti a prodala nebo eliminovala veškerá svá aktiva generující příjmy.

38 Za těchto podmínek musí být první žalobní důvod zamítnut v rozsahu, v němž vychází z porušení článku 49 SFEU.

39 Pokud jde o skutečnost, že čl. 119 odst. 4 CTA 2010 údajně porušuje článek 31 Dohody o EHP, již se rovněž Komise dovolává, je třeba uvést, že vzhledem k tomu, že ustanovení uvedeného článku mají stejný právní dosah jako v podstatě totožná ustanovení článku 49 SFEU, použijí se za takových okolností, jako jsou okolnosti projednávané žaloby, všechny výše uvedené

úvahy obdobn? na uvedený ?lánek 31 (v tomto smyslu viz rozsudek Komise v. Finsko, C?342/10, EU:C:2012:688, bod 53 a citovaná judikatura).

40 První žalobní d?vod je tedy t?eba v plném rozsahu zamítnout.

Ke druhému žalobnímu d?vodu, vycházejícímu z porušení ?lánku 49 SFEU a ?lánku 31 Dohody o EHP v rozsahu, v n?mž právní p?edpisy Spojeného království vylučují da?ovou úlevu pro p?eshrani?ní skupinu v p?ípad? ztrát vzniklých p?ed 1. dubnem 2006

41 Komise tvrdí, že se da?ová úleva pro p?eshrani?ní skupinu nevztahuje v rozporu s ?lánkem 49 SFEU a ?lánkem 31 Dohody o EHP na ztráty vzniklé p?ed 1. dubnem 2006, jelikož ustanovení upravující tuto da?ovou úlevu, která jsou obsažena v CTA 2010, se uplatní pouze na ztráty vzniklé po 1. dubnu 2006, tedy datu nabytí účinnosti finan?ního zákona z roku 2006.

42 V odpovědi na tyto argumenty Komise Spojené království tvrdí, že da?ovou úlevu pro p?eshrani?ní skupinu lze uplatnit i za období p?edcházející 1. dubnu 2006, avšak tato je upravena právními p?edpisy vztahujícími se na tyto p?edchozí doby, které jsou, jak uvedl Supreme Court of the United Kingdom ve svém rozsudku ze dne 22. kv?tna 2013, citovaném v bod? 7 tohoto rozsudku, vykládány ve sv?tle unijního práva p?ijatého po vydání rozsudku Marks & Spencer (EU:C:2005:763).

43 Nezávisle na otázce, zda odkaz na výklad vnitrostátních právních p?edpis? platných p?ed 1. dubnem 2006, který použil Supreme Court of the United Kingdom, podle n?hož ztráty, které vznikly p?ed tímto datem, nejsou vylou?ené z da?ové úlevy pro p?eshrani?ní skupinu, posta?uje k vyhov?ní požadavku právní jistoty, pokud jde o možnost získat da?ovou úlevu pro p?eshrani?ní skupinu u ztrát vzniklých p?ed výše uvedeným datem, je t?eba konstatovat, že Komise neprokázala, že došlo k situacím, kdy da?ová úleva pro p?eshrani?ní skupinu u ztrát vzniklých p?ed 1. dubnem 2006 nebyla p?iznána.

44 Za t?chto podmínek je t?eba druhý žalobní d?vod zamítnout.

45 Z toho vyplývá, že žaloba musí být zamítnuta v plném rozsahu.

K náklad?m ?ízení

46 Podle ?l. 138 odst. 1 jednacího ?ádu Soudního dvora se ú?astníku ?ízení, který nem?l úspěch ve v?ci, uloží náhrada náklad? ?ízení, pokud to ú?astník ?ízení, který m?l ve v?ci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že Spojené království požadovalo náhradu náklad? ?ízení a Komise nem?la ve v?ci úspěch, je d?vodné uložit posledn? uveden? náhradu náklad? ?ízení.

47 Finská republika, Nizozemské království, Spolková republika N?mecko a Špan?lské království ponesou podle ?l. 140 odst. 1 jednacího ?ádu vlastní náklady ?ízení.

Z t?chto d?vod? Soudní dv?r (velký senát) rozhodl takto:

- 1) **Žaloba se zamítá.**
- 2) **Evropské komisi se ukládá náhrada náklad? ?ízení.**
- 3) **Finská republika, Nizozemské království, Spolková republika N?mecko a Špan?lské království ponesou vlastní náklady ?ízení.**

Podpisy.

* Jednací jazyk: angličtina.